

විහාර පරිවෙණ දෙකෙහි වෙනසක් ද ඇත ; “විහාරන්ති උපචාර සිමාසහිතං සකලං විහාරං” උපචාර සිමාවන් සමග සියලු මැ විහාරය ‘විහාර’ නමැයි කියනු ලැබේ. මෙකල අස්ගිරි මල්වැව වැනි මහාවිහාරයෙකි. ‘පරිවෙණන්ති මහා විහාරස්ස අබහන්තරෙ විසුං විසුං පාකාර පරිච්ඡින්නවධානං (සාරතථ දීපනී) ‘පරිවෙණ’ නම් මහා විහාරය ඇතුළත වෙන වෙන මැ වැට පවුරු ආදියකින් පිරිසිඳුනා ලද වෙන් කරගත් තැනෙකි. ආවාසය එහි මැ මඵව ආදි විහාරාංග සියල්ල පරිවෙණ ශබ්දයෙන් කියන ලදි

බුදුරදන් ජීවමාන සමයෙහි රජගහනුවර පමණක් මැ අටලොස් මහා විහාරයක් හා නොයෙක් පිරිවෙන් ද විය. නව ද මිහිඳු මහ රහතුන් වහන්සේ සඳහා දෙවනපැනියේ මහ රජු විසින් කාලප්‍රාසාද පිරිවෙන සුන්හාන පිරිවෙන දීපවඩකමන පිරිවෙන එලඟණ පිරිවෙන මරුගණ පිරිවෙන යන පිරිවෙන් ද ඇමතියකු විසින් සිය නමින් දික්සඳ සෙනෙවි නම් පිරිවෙනද කරවන ලද බව ඉතිහාසයෙහි සඳහන් වේ. මේ සියල්ල වාසාගාර බව පෙනේ.

යළි “පරිවෙණං සම්මජ්ඣිකානි - සිවෙ පාදනා සම්මට්ඨං අසම්මට්ඨම්පිචා තිණපණ්ණාදීහි උක්ලාපං පාදප්පහාරෙහි විකිණ්ණ වාලිකං ජාතං සම්මජ්ඣිකබ්බං (චිනය අටුවා 579 පිට) උදෑසන හමදනා ලද හෝ නො හමදනා ලද හෝ නමුදු තණ පරණලා ආදි කැලි කසළින් කිලිට්ටුයේ හෝ පා පහරින් විසුරුණු වැලි ඇති යේහෝවී නම් මඵවහැමැන්දයුතුය. හුදෙක් මෙහි විහාරස්ථානයක අංගණය - මඵව මතුයෙක් ‘පරිවෙණ’ යයි කියන ලද බව පෙනේ.

අලුවිහාරයෙහි පැවැති ලේඛන සංඛිගිතිය දක්වා සියවස් සතරක් පමණ කාලයෙහි ත්‍රිපිටකධාරී මහ තෙරවරු සියලු ධර්මානුකූලවිනය යන දහම් කොටස් සිය අතැවැසියනට මුඛ පාඨයෙන් මැ පුහුණු කැරැවුහ. මේ සඳහා දීඝභාණකාදි ආවාසඵවරයනට නිවාස වූ ස්ථානය ‘පරිවෙණ’ නම් විය. පිරිසිඳීම වශයෙන් වෙන් කොට ගන්නා ලද හෙයිනි. (පරිච්ඡෙදවසෙන වෙදියති දිස්සතිති පරිවෙණං -සාරතථදීපනී) මුල්යුගයෙහි තෙවළා දහම් ඉගැන්වීම සඳහා මැ පැවැති පිරිවෙන් වල ආවාසඵවරයෝ ගිහි අතැවැසියනට තමන් දන්නා අන්‍යත් විෂයයනු දු ඉගැන් වීම ආරම්භ කළහ. ගිහි පැවිදි දෙපක්‍ෂයේ මැ අධ්‍යාපන මධ්‍යස්ථානය විහාරස්ථා නය මැ වූ හෙයින් විවිධ විෂයයන් පිළිබඳ දැනුම් ඇති පැවිදි ආවාසඵවරයන් වෙත ගිහි පැවිදි දෙපක්‍ෂයෙහි මැ අතැවැසියෝ තමන් තමන්ට අභිමත වූ විෂයයන් හදුරන්නට පටන් ගත්හ. මෙසේ ආරම්භයෙහි ‘පරිවෙණ’ නාමයෙන් පැවැති පැවිද්දන්ගේ ආරාමය අධ්‍යාපන ආයතනයක් වශයෙන් රැස් විය.

කල් යත් යත්මැ මහා විහාරයෙන් පරිබාහිර වැ ද පිරිවෙන ගොඩනැ- ගෙන්නට විය. සේරියස්සක නම් දිව්‍ය පුත්‍රයාගෙන් ලද පිහිට ඇති වැ පෙරලා සිය රට පැමිණි අංග මගධ දෙරට වැසි වෙළෙන්දෝ ඒ දිව්‍ය පුත්‍රයාට උපහාර පිණිස පැළලූප් නුවර සේරියස්සක නම් පිරිවෙනක් කැරැවුහ. (සෙරියස්සකං තෙ පරිවෙණං කාරධිංසු - විමානවන්ථු) මේ පිරිවෙන මහා විහාරයක් ඇතුළත නො වී යු. පවුර- කින් පිරිකෙව් කළ හෙයින් ‘පරිවෙණ’ නම් විය. එ ද ප්‍රාසාද කුටාගාර රාත්‍රීස්- ථාන දිවාස්ථානාදියෙන් පරිපූර්ණ විය. (පරිච්ඡෙදවසෙන වෙදිතබ්බතො පෙක්ඛි-

තබ්බතො පරිවෙණං පාසාදකුටාගාර රත්තිට්ඨානාදී සම්පන්නං පාකාර පරිච්ඡින්නං ද්වාර කොට්ඨක යුක්තං ආවාසං අකංසු - පරමජාදීපනී) මේ පිරිවෙන ගොඩ නැගුනේ බුදුන් පිරිනිවි අවුරුදු සියයකින් පසුව ය. සෙරිස්සක විමාන කථාව දෙවැනි සංගිතියෙහිලා සංගිත විය. මිළින්ද-පඤ්චයෙහි සාගල නුවර නාගසෙන තෙරුන් වැඩසිටි සංඛෙයා පිරිවෙන ද මහා විහාරයකින් බාහිර වූ ගොඩනගන ලද්දෙකි.

නව ද අනුරාධපුර මහමෙවුනා උයන සහ සතු කොට පුදන ලදුව මහා විහාරය බවට පරිවර්තනය වූ පසු මිහිඳු මහරහතුන් වහන්සේ සඳහා දෙවනපැනිස් මහරජු විසින් කාලප්‍රාසාද පිරිවෙන සුන්හාන පිරිවෙන දීසවංකමන පිරිවෙන එලග්ග පිරිවෙන හා මරුගණ පිරිවෙන ද, ඇමතියකු විසින් සිය නමින් දික්සඳ සෙනෙවි පිරිවෙන ද කරවන ලදී ඉතිහාසයෙහි සඳහන් වේ. මේ පිරිවෙනුද යට දක්වූ බුද්ධකාලීන පිරිවෙන් හා සමාන ලෙස සිතියැ හෙයි. මේ පිරිවෙන් බොහෝ කලක් මහා විහාරය මහතෙරවරුන්ට ආවාස ද විය. ධාතුසේන රජ කුමාරකාලයෙහි පැවිදි ව සිටියේ මෙහි ය. මහානාම තෙරණුවන් මහාවංශයෙහි ප්‍රථමභාගය රචනාකරන ලද්දේ මෙහිදී මෑ ය. පසු කාලයෙහි මහා විහාරය ඇසුරුකොට බොහෝ පිරිවෙන් ඇති විය. දුටුගැමුණු සමයෙහි සොණුත්තර තෙරුන් වැඩ සිටි පුද පිරිවෙන හා කට්ඨාසල නම් පිරිවෙනක් ද බුද්ධදාස රජතුමා පස්විසිරියන් මහා ප්‍රාසාදයක් සහිත මයුර පිරිවෙන ද බුදුගොස් මහතෙරුන් හෙළධූවා පෙලබසට නභාලු දුරසඬකර ග්‍රන්ථාකර පිරිවෙන ද මුගලන් රජු විසින් කරවන ලද ඡන්තවඩ්ඪී නම් පිරිවෙන ද යනාදි බොහෝ පිරිවෙන් මහා විහාරය තුළ ගොඩනැගුණු බව කියැ යුතු වෙයි.

පසු කාලයෙහි මහාවිහාරයෙන් බාහිරව ද බොහෝ පෙදෙස් වල සිය ගණනින් පිරිවෙන් ගොඩ නැගුණු සැටි ඉතිහාසයෙන් හා ග්‍රන්ථාන්තරයෙන් දැන හෙයි. වළගම්බා රජු අභයගිරි විහාරය කරවන ලද්දේ පිරිවෙන් දෙළසෙකින් යුක්තව යැ. කණ්ටුතිස් රජු අභයගිරි, මණ්සෝම යන විහාර දෙකේ පිරිවෙන් දෙකක් ද දෙවැනි දයොපතිස්ස රජු අභයගිරියෙහි ම කපුරු පිරිවෙන ද මානවමම රජු උතුරොල නම් පිරිවෙනක් ද කරවන ලද්දේ ය. සතරවෙනි අග්බෝ රජුගේ කාලය වන විට දිවයිනේ ඒ ඒ තැන මාණ්ඩලිකයෝ තම තමන්ගේ ශක්ති පරිදි බොහෝ විහාර ද පිරිවෙන් ද කැඳවූහ.

“දීපෙ මණ්ඩලිකා සබ්බෙ - තස්ස තස්ස යථාබලං විහාරෙ පරිවෙණෙව - කාරසිංසු අනජපකෙ”

(මහාවංස 44-31)

අනුරාධපුර රාජධානිය වැටීමෙන් පසු ඇති වූ ද්‍රවිඩ ආක්‍රමණ නිසා රටේ පිරිහීමත් සමග බොහෝ පිරිවෙන් ද වැනැසී ගිය බව කියැ යුතු යැ. නැවත පොළොන්නරු යෙහි මහ පැරැකුම්බා රජු විසින් ජෙනවන මහාවිහාරය ගොඩ නඟා එහි දීර්ඝ ප්‍රාසාද සහිත දෙමහල් පිරිවෙන් පන්සැත්තැවක් කරවන ලද්දේ ය. එ රජු විසින් ම අතිශයින් වණ්නිය වූ ආදහන පිරිවෙන ද කරවන ලදී. අනතුරු ව දඹදෙණි කුරුණෑගල ජයවර්ධනපුර ආදී රාජධානි සමයෙහි රජ ඇමති ආදීන් විසින් ඒ ඒ රාජ ධානිවල ද රුහුණු ආදී ජනපදයන්හි ද පිරිවෙන් ගොඩ නැගූ සැටි ඉතිහාසයෙන් හා ග්‍රන්ථාන්තරයෙන් ද දක්නට ලැබේ. පූජාවලිය ලියූ බුද්ධපුත්‍ර මහතෙරුන් විසු

මයුරපාද පිරිවෙන ප්‍රකට වූවකි. බෙලිගල බුචනෙකකා පිරිවෙන දඹදෙණි කුරුණෑ-
ගල ආදී රාජධානිවල ගොඩ නැඟුණු පිරිවෙන් ද මෙහි ලා සැලකිය යුතු වේ.

පිරිවෙන ලක්දිවැ යමක් අධ්‍යාපන නිකේතනය බවට පැමිණි හෙයින් එහි සංරක්ෂණය සඳහා සියලු විධි විධාන යොදන ලද්දේ ය. ආයතන පදවි පිරිවෙන් පදවි ආදිය ද කාලානුරූප විෂය මාලා ද නියමිත විය. මූලික අධ්‍යාපනය විහාරස්ථාන යෙන් ලැබුණු අතර උසස් අධ්‍යාපනය සඳහා පිරිවෙන විවෘත විය. තවද පිරිවෙන් නාමයෙන් එහි අධිපතියා ද හඳුන්වා ලූ තැන් ඇත. “විජයබා පිරුවන කියන බණ” “පතිරජ පිරුවනගෙ සිතද” යනාදිය විමසන්නේ මැනවි.